

РЕШЕНИЕ

№ 13187

гр. София, 29.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в публично заседание на 09.07.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **11969** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 284 от ЗИНЗС, вр. чл. 203 от АПК и чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба, подадена от Б. Б. В., ЕГН [ЕГН], [населено място], [улица], чрез процесуалните си представители: адв. Т. Е. и адв. М. Д. – К., срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ към МП за обезщетение за неимуществени вреди в размер на 20 000, 00лв., причинени вследствие от лоши битови условия в XI – ти отряд към Софийски централен затвор.

В исковата молба е посочено, че в периода 14.06.2018 г. – 16.12.2018 г. Б. Б. В. е изтърпявал МНО „Задържане под стража“ в килия в XI – ти отряд към Софийски централен затвор. Сградата на този отряд се намира отделно от основната сграда на затвора, поради което парното и топлата вода не са налични постоянно. Хигиенните и битовите условия в т. нар. „буферна част“ са изключително лоши – изпочупени са прозорците, липсва естествена светлина, няма постоянен достъп до топла вода. По време на престоя му в затвора ищецът е преместван в 3 килии.

Ответникът - Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, представлявана от Н. Д., упълномощена със Заповед № Л-4605/21.10.2019г. на Главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, с адрес за призоваване: [населено място], [улица], намира исковата молба за недопустима и неоснователна. Излага доводи, че е изтекла погасителната давност. На следващо място, исковата молба е неоснователна и недоказана. От доказателствата по делото не се установява наличие на неизпълнение

на вменено от закона задължение от страна на ответника, с което да се нарушава чл. 3 от ЗИНЗС. Не се установяват незаконосъобразни актове, действия или бездействия от страна на ответника или от страна на длъжностни лица при или по повод на административна дейност. Ограниченията и неудобствата, които Б. Б. В. твърди, че е търпял са пряко следствие от изтърпяване на наложеното наказание „лишаване от свобода“. В съдържанието на наказанието са включени режимни и други ограничения с определено репресивен характер: ограничаване на разполагаеми парични средства за лични нужди, както и на вещи, с които може да разполага осъденото лице, ограничаване на трудови и избирателни права, спазване на установени вътрешен ред и правила. На основание чл. 78, ал. 8 ГПК се претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на ГДИН, в размер определен от съда по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ.

В съдебно заседание ищецът – Б. Б. В. не се явява и не се представлява. В писмено становище по делото от адв. Т. Е. и адв. М. Д. – К. поддържат исковата молба. Оспорват писмения отговор на ответника по чл. 131 ГПК. Оттеглят направено искане за разпит на трима свидетели при режим на довеждане. Не поддържат искането за изготвяне на съдебно – психологическа експертиза. Претендират разноски по делото. Правят възражение за прекомерност на разноските от ответника. Молят исковата молба да бъде уважена.

Ответникът – Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, чрез юрк. Д., в хода на устните състезания поддържа, че не се установяват незаконосъобразни действия или бездействия на администрацията на ГДИН. Приетата съдебно- медицинска експертиза също подкрепя този извод. Моли исковата претенция да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура /СГП/ дава заключение за неоснователност и недоказаност на иска и предлага той да бъде отхвърлен.

Административен съд София – град, след като се запозна с доводите и възраженията на страните, както и със събраните в хода на съдебното производство писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Ищецът Б. Б. В., ЕГН [ЕГН], е постъпил на територията на Затвора – [населено място] на дата 14.06.2018 г. Причината за настаняването му е била действаща мярка за неотклонение „задържане под стража“, докато е бил подсъдим. От доказателствата по делото се установява, че в приемно отделение е престоял 7 дни, като на 21.06.2018 г. е бил разпределен към група за обвиняеми и подсъдими лица – 11 – та група. На 14.12.2018 г. мярката на Б. Б. В. е била изменена и той е бил освободен.

По делото е представен и приобщен документ, подписан от Директор на медицински център - Затвора – [населено място]. Видно от него, за периода на пребиваването му в затвора от 14.06.2018 г. до 14.12.2018 г. за Б. Б. В., ЕГН [ЕГН], не е отразено нито едно посещение в амбулаторната документация на медицинския център – респективно не е отразено получаване на медикаменти и текущо здравословно състояние.

Видно от постъпило писмо от Началника на Затвора – С. старши комисар В. К., за прилагане по делото е изпратен списък с лица, които са били в Затвора – [населено място] в периода от 14.06.2018 г. до 16.12.2018 г. Видно от този списък Б. Б. В., ЕГН [ЕГН] е постъпил на дата 14.06.2018 г. и е напуснал на дата 14.12.2018 г. (ред 13, колона 3 и колона 4 от таблицата).

В хода на съдебното производство като свидетел е разпитана Д. Г., която от 2019 г. заема длъжността Началник сектор „Социални дейности и възпитателна работа“. Тя

заявява, че приемното отделение, т. нар. от ищеца „буфер“, е отделението, в което се приемат новопостъпилите лишени от свобода. В това приемно отделение се изготвят първоначалната диагностика, извършва се оценка на риска от рецидив и други, изготвят се първоначалните доклади, психологическото заключение. Приемното отделение няма нищо общо с буферната зона. Съгласно закона и установения срок осъдените престояват от 14 до 30 дни. Обвиняемите и подсъдими, които са с мярка от арестите, както и осъдените, които са от арестите престояват в приемното отделение до седем дни. Всеки един, който не разполага със свои, тъй като голяма част от лицата предпочитат да ползват лични вещи, които близките им донасят още първата седмица на свиждане, получава постелъчно бельо, одеяла, задължително дюшек, перилни препарати, които се раздават съобразно графика на групата.

Според св. Г., поддържането на хигиената в спалните помещения е вменена на обитателите на спалното помещение, т. е. лишените от свобода имат ангажимент освен да поддържат както личната си хигиена, така и да се грижат за хигиената на спалното помещение, което обитават.

На територията на Затвора има перално помещение с перални и сушилни машини. Има изготвен график, утвърден от началника на Затвора – С., по който всяка група предоставя за пране дрехи и постелъчно бельо и ги взима обратно също по график след изпирането им. Има случаи, в които лишените от свобода отказват да ги предоставят. Това е въпрос на желание от тяхна страна. Предоставена им е такава възможност, но всеки решава дали ще даде дрехите си за пране или не.

По отношение хлебарки и дървеници - в Затвора до тази година ГДИН е сключвала договор с фирма за дератизация и дезинфекция, съобразно който договор периодично са третираны площите за борба с инсекти – хлебарки, дървеници, плъхове и т. н. От тази година вече има обучени служители, които са преминали първоначално обучение с Регионалната здрава инспекция и площите се третират по-често. Материалите се закупуват и предоставят на затворите и на поделенията, прилежащи към тях и се третират по-често съобразно нуждите.

Спалните помещения имат възможност за проветряване. Прозорците се отварят и са достатъчно големи като площ. Сградата на Затвора е стара, строена е отдавна по старата система, помещенията са с много високи тавани, има доста голям обем в спалните помещения.

Ако лицето, което постъпи на територията на Затвора е непушач – съобразно възможностите във всяка група, не само в Приемно отделение, но и във всяка група, има поне по едно спално помещение за непушачи. Друг е въпросът дали обитателите наистина са непушачи или само формално го декларират, че са непушачи, а пък вечер при проверка се установява, че пушат.

В хода на съдебното производство е допусната и назначена съдебно – медицинска експертиза. Експертизата е изготвена от доктор Й. Д. З., специалност: хигиена на труда / трудова медицина; професионални болести. Според заключението на вещото лице З., приемно отделение/„буферна зона" разполага със 7 спални помещения/килии. Площта на всяко от тях е различна. Най-малкото е с площ 25,40 кв. м., най-голямото - с площ 66,40кв. м. В тях се настаняват от 6 до 16 лишени от свобода. В 11-та група са разположени 15 спални помещения/килии и обща баня. Тази зона е предназначена за прилагане на мярка за неотклонение „задържане под стража". Лицата са с един и същ правен статус. Площта на спалните помещения варира от 12, 50 кв. м. (най-малкото) до 36,40 кв. м. В тях се настаняват съответно от 3 до 9 л. св. На 1 лишен от свобода са

осигурени повече от 4.00 кв. м. жилищна площ. Капацитетът на л. св. е съобразен с изискването за осигуряване на минимум 4 кв. м. площ на 1 л. св., съгл. чл. 43, т. 4 от ЗИНЗС е в съответствие с основния минимален стандарт на КПИ - 4 кв. м. жилищна площ на затворник в килия за многочислено настаняване + напълно преградено санитарно съоръжение (Европейска комисия за предотвратяване на изтезанието и нечовешкото или унизително отнасяне или наказание - С., 15.12.2015 г.). Спазено е изискването за разстояние „поне 2 м. между стените на килията" и „поне 2. 5 м. между пода и тавана на килията". Всяко от спалните помещения има различен брой прозорци, разположени от единия до другия край на стената, т. е. по дължината на цялата стена -4 броя и повече. Четири броя прозорци са със дължина 2,80 м.; височината на прозореца е 1,50 м. Големината и разположението на прозорците в килиите, заедно с ПВЦ дограмата и монтираните външни метални решетки осигуряват достатъчна естествена осветеност. Изкуствената осветеност се осигурява от осветително тяло тип „пура" с характеристика: 18 W, 1300 Lm, дължина 120 см., бяла светлина и тип LED; монтирана е и 1 брой дежурна лампа. Големината и разположението на прозорците в килиите са достатъчни за осигуряване на естествена вентилация. Стъклата на прозорците са стъклопакет - няма счупени и пукнати. В килиите няма монтирани климатична и вентилационна инсталации. Два от четирите прозореца в килиите имат 2 отваряеми вертикално крила. Всяко спално помещения/килия има собствен санитарен възел с тоалетна, мивка и душ за къпане, вертикално отваряем прозорец. Обособен е като самостоятелно помещение с тухлена стена и врата, с праг на височина около 30 сантиметра от нивото на пода на килията. Има течаща студена и топла вода от чешмата и промивна вода в тоалетната чиния. Топла вода в килиите има - осигурява се централно (ТЕЦ). В процесния период тоалетната е била тип „клекало". В общата баня за арестантите има постоянно топла течаща вода, но те рядко я използват - предпочитат баните в спалните помещения. Отоплението на килиите се осигурява централно - ТЕЦ посредством радиатори. Вентилацията е естествена, чрез отваряеми прозорци. През 2021/2022г. е извършен ремонт на общата баня и санитарните възли в спалните помещения на 11-та група (теракот, фаянс, душеве), и на Приемно отделение.

Експертизата е приета в съдебно заседание от дата 09.07.2024 г.

Като писмени доказателства са приобщени таблици за раздаване на перилни и почистващи препарати за м. юни 2018 г., м. юли 2018 г., м. август 2018 г., м. септември 2018 г., м. октомври 2018 г., м. ноември 2018 г., м. декември 2018 г., Приложени са заверени преписи от протоколи за извършени услуги, а именно: дезинсекция за хлебарки и дървеници с биоцид „Т.". Протоколите са от дата 28.05.2018 г.; 01.10.2018 г.; 30.01.2019 г., с място на предоставяне на услугата Централен софийски затвор. Представени са документи относно менюто в Затвора – [населено място]. Представен е препоръчителен среднодневен продуктов набор при целодневно хранене. Приложен е график за провеждане на престоя на открито в Затвора – [населено място].

Съдът кредитира показанията на разпитания в хода на съдебното производство свидетел, като го намира за последователен, логичен и непротиворечив. Кредитират се и представените по делото писмени доказателства, които не са оспорени от страните. Други доказателства от значение за предмета на спора по делото не са ангажирани.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна

следното:

Искът за присъждане на обезщетение е предявен от процесуално легитимирано лице, което твърди, че в периода 14.06.2018 г. – 16.12.2018 г. Б. Б. В. е изтърпявал МНО „Задържане под стража“ в килия в XI – ти отряд към Софийски централен затвор и е претърпял неимуществени вреди в резултат на незаконосъобразни бездействия на длъжностни лица от администрацията на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията” – юридическо лице към Министерството на правосъдието с териториални структури, включващи затворите и областните служби „Изпълнение на наказанията” – чл. 12, ал. 3 ЗИНЗС.

Материалноправната уредба на твърдяното право се съдържа в чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС, който предвижда, че държавата отговаря за вредите, причинени на лишени от свобода и задържани под стража от специализираните органи по изпълнение на наказанията в резултат на нарушения по чл. 3 – последната разпоредба поставя изисквания към условията, при които се поставят осъдените лица.

Основателността на предявения иск предполага установяване на следните материално-правни предпоставки: 1/ акт, действие и/или бездействие на специализираните органи по изпълнение на наказанията, с които се нарушава чл.3 ЗИНЗС; 2/ настъпила неимуществена вреда в правната сфера на ищеца в резултат на нарушението, която се предполага до доказване на противното по силата на оборимата презумпция, въведена с чл. 284, ал. 5 ЗИНЗС и 3/ причинна връзка между нарушението по чл. 3 ЗИНЗС и настъпилите вредоносен резултат.

Ако с разпоредбата на чл. 284, ал. 5 от ЗИНЗС относно неимуществените вреди е въведена законовата презумпция, че настъпването им се предполага до доказване на противното, то доказването на фактическите основания, причинили вредите, е подчинено на изискванията на общия исков процес и е в тежест на страната, която ги твърди.

Законът забранява осъдените и задържани лица да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко и унижително отношение и задължава държавата да им осигури, от една страна, условия, съобразени с уважението към човешкото достойнство, от друга - начинът и методът на изпълнение на наказанието да не ги подлага на страдание или трудности от степен над неизбежното ниво на страдание, присъщо на задържането, и от трета - като се има предвид практическите нужди на задържането, тяхното здравословно и физическо състояние да бъдат адекватно гарантирани.

Според чл. 3 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи никой не може да бъде подложен на изтезания или нечовешко или унижително отношение или наказание. Спрямо лицата, изтърпяващи мярка за неотклонение „Задържане под стража“ във вътрешното законодателство това право е регламентирано с нормата на чл. 3 ЗИНЗС, предвиждаща, че задържаните под стража не могат да бъдат подлагани на жестоко или нечовешко отношение. На това право на задържаните под стража съответства насрещното административно задължение при изпълнение на наказанията да бъдат осигурени условия, обезпечавачи поддържането на физическото и психическото здраве и зачитане на правата и достойнството им – чл. 2, т. 3 от ЗИНЗС. „Нечовешко” или „унижаващо” отношение предполага страдание или унижение, достигащи отвъд неизбежния елемент на страдание и унижение, свързан с дадена форма на легитимно третиране или наказание. Мерките за неотклонение, според ЕСПЧ, могат често да съдържат такъв елемент, като държавата трябва да осигури на задържаното под стража лице условия, които са съвместими с уважението към

човешкото достойнство, така че начинът и методът на изпълнение на мярката да не го подлагат на стрес и трудности с интензивност, която надминава неизбежното ниво на страданието, свързано със задържането.

Задълженията на ответника във връзка с осигуряване на благоприятни условия при изтърпяване на мярката за неотклонение „Задържане под стража“ от подсъдими лица са уредени нормативно в ЗИНЗС и Правилника за прилагане на закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ППЗИНЗС/. Съгласно чл. 7, т. 1, б. „а“ от ППЗИНЗС Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ осъществява методическо ръководство и контрол по: изпълнението на наказанията, наложени с влезли в сила съдебни актове; спазването на правата и задълженията на лишените от свобода; взаимодействието с органите на съдебната власт за привеждане в изпълнение на мярката за неотклонение задържане под стража; законосъобразността при прилагане на дисциплинарни мерки спрямо лишените от свобода; разпределението на времето на лишените от свобода; състоянието на жилищно-битовата база; настаняването и разпределението на новопостъпилите; работата на комисиите по чл. 73 ЗИНЗС; освобождаването от местата за лишаване от свобода.

По делото се установи, че задържаните под стража постъпват в приемното отделение, т. нар. от ищеца „буфер“. В това приемно отделение се изготвят първоначалната диагностика, извършва се оценка на риска от рецидив и други, изготвят се първоначалните доклади, психологическото заключение. Приемното отделение няма нищо общо с буферната зона. Съгласно закона и установения срок осъдените престояват от 14 до 30 дни. Обвиняемите и подсъдими, които са с мярка от арестите, както и осъдените, които са от арестите престояват в приемното отделение до седем дни. Всеки един, който не разполага със свои лични вещи получава постелъчно бельо, одеяла, задължително дюшек, перилни препарати, които се раздават съобразно графика на групата. Има възможност вещите да се донесат от близки и роднини на задържания под стража, ако има желание за това, още при първото свиждане.

Съгласно разпоредбите на чл. 21, ал. 2 и чл. 22, ал. 2 от ППЗИНЗС поддържането на хигиената в спалните помещения е вменена на обитателите на спалното помещение, т. е. „задържаните под стража“ имат ангажимент освен да поддържат както личната си хигиена, така и да се грижат за хигиената на спалното помещение, което обитават. На чл. 21, ал. 2 и чл. 22, ал. 2 от ППЗИНЗС кореспондира разпоредбата на чл. 284, ал. 4 ППЗИНЗС, която вменява на задържаните лица задължение да поддържат хигиена в килията. Ежемесечно администрацията на Затвора – [населено място] чрез външна фирма осигурява обезпаразитяване и дезинфекция на спалните, производствените и сервизните помещения.

На територията на Затвора има перално помещение с перални и сушилни машини. Има изготвен график, утвърден от началника на Затвора – С., по който всяка група предоставя за пране дрехи и постелъчно бельо и ги взима обратно също по график след изпирането им. Има случаи, в които лишените от свобода отказват да ги предоставят. Това е въпрос на желание от тяхна страна. Предоставена им е такава възможност, но всеки решава дали ще даде дрехите си за пране или не.

По отношение на храната, съгласно чл. 84, ал. 1 от ЗИНЗС по предложение на министъра на правосъдието Министерският съвет приема Наредба за определяне на стандарти за годишна бюджетна издръжка за един лишен от свобода (задържан под стража). Съгласно чл. 84, ал. 2, т. 1 от ЗИНЗС лишените от свобода имат право на

безплатна храна, достатъчна по химически и калориен състав, съгласно таблици, утвърдени от министъра на правосъдието съгласувано с министъра на здравеопазването и министъра на финансите. Ищецът е имал възможност за получаване на храна от други източници (пазаруване, получаване на хранителни продукти при свиждане) за задоволяване на своите потребности в зависимост от предпочитанията.

Що се отнася до борбата с вредителите в затвора - хлебарки и дървеници, до 2024 г. ГДИН е сключвала договор с фирма за дератизация и дезинфекция, съобразно който договор периодично са третирани площите за борба с инсекти – хлебарки, дървеници, плъхове и т. н. От 2024 г. година вече има обучени служители, които са преминали първоначално обучение с Регионалната здравна инспекция и площите се третират по-често. Материалите се закупуват и предоставят на затворите и на поделенията, прилежащи към тях и се третират по-често съобразно нуждите. По делото се представиха доказателства (протоколи) за периодично и/или инцидентно извършвана в арестните помещения дезинфекция, дезинсекция и дератизация, което също не сочи на бездействие от страна на ответника.

Нормата на чл. 86, ал. 1, т. 1 ЗИНЗС гарантира и на задържаните под стража престой на открито, не по – малко от един час на ден, което е било осигурявано през светлата част на денонощието, включително за ищеца, който не установи и не доказва изложеното в исковата молба твърдение за липса на разходки на открито пространство и достатъчна физическа активност.

Както беше посочено, по делото е приета и неоспорена съдебно- медицинска експертиза, изготвена от вещото лице д-р З., заключението, по която съдът кредитира като изчерпателно и компетентно дадено. От направената експертна оценка на условията за задържане на ищеца е видно, че същите напълно са отговаряли на законовите изисквания и не е било налице неизпълнение на задълженията по осигуряване на нормални битови условия от страна на ответника. Включително, от разпита на вещото лице в съдебно заседание, става ясно, че светлината на осветителните тела в помещението, което е обитавал ищецът, е достатъчна като изкуствено осветление, както и са налични две отваряеми вертикални тела на прозорците, които са напълно достатъчни за проветряване на стаята. В този смисъл, изложените в жалбата оплаквания се явяват неоснователни и необосновани.

С оглед изложеното, настоящият съдебен състав намира, че ограниченията и неудобствата, които в случая задържаният под стража Б. В. е търпял, са пряко следствие от характеристиката на мярката за неотклонение „Задържане под стража“. Те не са вследствие на незачитане на закона от страна на затворническата администрация, поради което не се установява нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС.

Съдът приема, че в конкретния случай са недоказани елементите от фактическия състав на отговорността на държавата по чл. 284 - 285, вр. чл. 3, ал. 1 и ал. 2 от ЗИНЗС. Съвкупната преценка на събраните по делото доказателства не установява виновно нарушение на разпоредбата на чл. 3, ал. 1 и ал. 2 от ЗИНЗС. Липсва първата предпоставка за реализиране на отговорността на Държавата. Презумцията относно неимуществените вреди се прилага само в случай, че се установи нарушение от страна на администрацията. Искът се явява изцяло неоснователен и трябва да бъде отхвърлен.

В отговора на исковата молба (л. 54 от делото) от страна на процесуалния представител на ответника е направено възражение за изтекла погасителна давност.

Погасителната давност не се прилага служебно от съда. При наличие на направено възражение обаче съдът трябва да се произнесе по него.

Погасителната давност може да бъде определена като право на длъжника да погаси с волеизявление пред компетентен държавен орган за защита правото на иск или правото на принудително изпълнение поради това, че то не е упражнено в определен от закон срок от време. Погасителната давност може да се разглежда като юридически факт и като субективно право. Като юридически факт погасителната давност е период от време, през който носителят на едно право бездейства.

Погасителната давност като преобразуващо право може да се упражнява само в защита, т. е. само когато една страна се брани по предявен срещу нея иск, затова се казва, че погасителната давност се упражнява *чрез възражение (ope exceptionis)* Щом погасителната давност погасява правото на иск, по-точно е да се говори за *искова давност*.

Погасителната давност се отнася за всички субективни права, а придобивната давност – само за вещни.

В конкретния случай от всички доказателства по делото безспорно се установява, че Б. В. е бил на територията на Затвора – [населено място] в периода от дата 14.06.2018 г. (постъпил) до дата 14.12.2018 г. (напуснал). Това обстоятелство не се оспорва от ответника, независимо че в исковата молба първоначално е посочено друг период от 14.06.2018 г. до дата 16.12.2018 г. Исковата молба по настоящото дело е подадена в АССГ на дата 15.12.2023 г., но пощенското клеймо е от дата 12.12.2023 г. Исковата молба прекъсва погасителна давност и тя започва да тече отначало (чл. 116, б. „б“ от ЗЗД). В този смисъл искът по настоящото дело не е погасен по давност.

Същевременно обаче, ищецът не ангажира писмени и/или гласни доказателства, посредством които да установи и докаже твърденията си, изложени в исковата молба и обобщени по - горе.

Оборимостта на презумпцията по чл. 284, ал. 5 ЗИНЗС („настъпването на неимуществени вреди се предполага до доказване на противното“) не освобождава ищеца от отговорността да проведе от своя страна пълно и главно доказване (чл. 154, ал. 1 ГПК) на твърдението за понесени неимуществени вреди. Ищецът Б. В. не ангажира каквито и да е доказателства да е претърпял твърдените с исковата молба неимуществени вреди (показания на свидетели и/или писмени такива, като например медицински документи). Твърдените от ищеца субективни усещания/преживявания (физически болки и страдания, както и силен психически стрес и унижения) са формулирани абстрактно, не са конкретизирани и са взаимствани от текста на чл. 3, ал. 2 ЗИНЗС. В тази връзка ищецът не опроверга и доказателствената стойност на представените от ответника писмени доказателства за: редовно и периодично дезинфекциране на спалните помещения; наличие на санитарно оборудване и на отопление, на светлина и пр.

Анализираните по – горе факти и обстоятелства сочат, че по отношение на исковата молба не са изпълнени дефинираните елементи от фактическия състав за ангажиране безвиновна отговорност на ответника, за бездействие, изразило се (предвид обхвата на заявените претенции) в неосигуряване на ищеца, за времето от 14.06.2018 г. – 16.12.2018 г. на „базови битови и санитарни условия“, по смисъла на чл. 3, ал. 3 ЗИНЗС и с оглед чл. 285, ал. 1 с.з., вр. чл. 203, ал. 1 АПК, вр. чл. 1 и чл. 4 ЗОДОВ. Ответникът опроверга твърдението за бездействие, по отношение осигуряването на достатъчна жилищна площ, отопление, светлина, както и неосигуряване на достатъчна

двигателна активност, а ищецът Б. В., в условията на пълно и главно доказване не установи и не доказва твърденията си за понесени неимуществени вреди.

При този изход на делото и направеното своевременно искане за присъждане на разноски от ответната страна, ищецът трябва да бъде осъден да заплати на ответната страна юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, който размер е съобразен с разпоредбата на чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ във вр. с чл. 144 от АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 286, ал. 2 ЗИНЗС, когато искът се отхвърли изцяло, съдът осъжда ищеца да заплати разноските по производството. Във връзка с това ищецът трябва да заплати разноските по изготвената от д - р З. и приета в открито съдебно заседание съдебно – медицинска експертиза в размер на 531. 81 лева. Воден от горното и на основание и чл. 286, ал. 3 от ЗИНЗС, във връзка с чл. 203 и следващите от АПК, съдът,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ изцяло като неоснователен и недоказан иска на Б. Б. В., ЕГН [ЕГН], [населено място], [улица], срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ към Министерството на правосъдието, за обезщетение за неимуществени вреди в размер на 20 000, 00 лв., причинени вследствие от лоши битови условия в XI – ти отряд към Софийски централен затвор, за периода от 14.06.2018 г. до дата 16.12.2018 г.

ОСЪЖДА Б. Б. В., ЕГН [ЕГН], да заплати на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията" сумата от 100 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА Б. Б. В., ЕГН [ЕГН], да заплати на Административен съд София-град, сумата от 531. 81 лева, заплатено от бюджета на съда възнаграждение за вещо лице. Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред тричленен състав на АССГ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.